

Arrest

nr. 89 977 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. VANDEVOORDE
Orelus – Silversquare Business Centre
Louizalaan 475
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juli 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 23 december 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Nadat bleek dat verzoekster een asielaanvraag had ingediend in Polen, werden de Poolse autoriteiten op 8 juni 2012 om de terugname van verzoekster verzocht op grond van artikel 16 (1) d van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek

dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening). Op 13 juni 2012 stemden de Poolse autoriteiten in met dit verzoek tot terugname.

1.3. Op 5 juli 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“ (...) België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1) d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en haar twee meerderjarige kinderen vroegen op 23.12.2011 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 22.05.2012 asiel vroeg in Polen. Tijdens haar verhoor en na confrontatie met deze informatie stelde de betrokkene dat ze het grondgebied van de Lidstaten via Polen binnenkwam en dat haar vingerafdrukken door de Poolse instanties werden genomen. Ze ontkende dat ze in Polen asiel vroeg niettegenstaande het vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat ze dit wel deed. De betrokkene reisde naar eigen zeggen vanuit Polen meteen door naar België.

Op 08.06.2012 werd een terugnameverzoek gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 13.06.2012 op grond van artikel 16(1)d van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene en haar kinderen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België, nadat ze eerder asiel vroeg in Polen (vraag 19) en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 21). De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat haar zus in België verblijft. Ze voegde toe dat de Poolse politiediensten nauw samenwerken met de Russische en Tsjetsjenen door de Poolse politie worden uitgeleverd aan de Russische politiediensten.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het komt aan de betrokkene toe om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten, ervaringen en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van EVRM. Betreffende haar verklaring dat de Poolse politiediensten nauw samenwerken met de Russische en Tsjetsjenen door de Poolse politie worden uitgeleverd aan de Russische politiediensten moet worden opgemerkt dat de betrokkene haar verklaringen niet verder duidt, suggereert dat Russische staatsburgers van Tsjetsjeense afkomst zomaar zouden worden uitgeleverd aan de Russische politiediensten, maar geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van haar algemene verklaring te beoordelen. Hieromtrent moet ook worden opgemerkt dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Betreffende de in België verblijvende zus van de betrokkene merken we op dat de zus van de betrokkene niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003, wat betekent dat de artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 niet van toepassing zijn. In het kader van haar asielaanvraag werden geen elementen aangebracht die aanleiding geven te stellen dat de betrokkene vanwege bepaalde redenen in de nabijheid van deze familie zou dienen te verblijven en het daarom aangewezen zou zijn dat België de asielaanvraag van de betrokkene zou behandelen.

Polen stemde met het akkoord van 13.06.2012 niet alleen in met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van haar in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene haar asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder onderzoek van haar asielaanvraag. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Poolse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het

gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene een goede gezondheid te hebben. Ze maakte geen melding van problemen inzake de gezondheid van haar kinderen. Er is dan ook geen reden om te stellen dat een overdracht aan Polen van de betrokkene en haar kinderen vanwege redenen van gezondheid in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Polen in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)d van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op: “Onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van Verzoekster in Polen - schending van art 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).”

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoekster is afkomstig uit Rusland en heeft bij indiening van haar aanvraag tot asiel uitdrukkelijk verklaard dat zijn leven in gevaar is.

Nochtans levert de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bijlage 26 quater af waarbij Verzoekster het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten en de autoriteiten in Polen worden aangeduid als de bevoegde autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag van Verzoekster.

België mag dan al, overeenkomstig vaststaande beginstelen van internationaal recht, het recht hebben de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te regelen en deze regelgeving toe te passen, zij dient daarbij in al haar nationale beslissingen en daden de verdragsbepalingen, inclusief art. 3 EVRM, te respecteren.

Overeenkomstig art. 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling behelst één van de meest fundamentele waarden van de democratische samenleving.

Art. 3 EVRM verbiedt drie verschillende zaken, nl. foltering, onmenselijke behandelingen of straffen, en vernederende behandelingen of straffen. Deze drie begrippen mogen dan al een eigen, afzonderlijke betekenis hebben, zij zijn nog steeds in één verbodsbepaling opgenomen. Dit impliceert dat art. 3 EVRM is geschonden vanaf het ogenblik dat men tot de conclusie komt dat er sprake is van een vernederende behandeling (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130).

Er kan sprake zijn van een onmenselijke behandeling indien het een ernstige vorm van lijden betreft. De mishandeling dient een minimumdrempel te overstijgen. Daarbij kan het zowel gaan om puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden. Ook een loutere bedreiging met handelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM kan, indien de bedreiging voldoende echt

en onmiddellijk is, een onmenselijke behandeling uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, *Handboek EVRM*, Antwerpen, Intersentia, 2004, 138).

Opdat een behandeling of straf binnen het toepassingsgebied van art. 3 EVRM zou vallen, moet de behandeling of straf een minimale graad van ernst bezitten. Deze minimumdrempel is evenwel variabel en hangt af van de concrete omstandigheden van de zaak, d.i. de duur en de wijze van uitvoering van de straf of de behandeling, de fysieke en geestelijke gevolgen, de leeftijd, het geslacht en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, *Handboek EVRM*, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130). Bovendien dient art. 3 EVRM te worden geïnterpreteerd in het licht van de "actuele levensomstandigheden" (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, *Handboek EVRM*, Antwerpen, Intersentia, 2004, 131).

Het werd bovendien door het Hof bevestigd dat handelingen binnen de draagwijdte van art. 3 EVRM kunnen vallen, ook al laten zij geen medisch vaststelbare fysieke of psychologische letsels na. Zelfs in de meest moeilijke omstandigheden, zoals de strijd tegen het terrorisme en de georganiseerde misdaad, verbiedt art. 3 EVRM in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandeling of straffen ((J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, *Handboek EVRM*, Antwerpen, Intersentia, 2004, 145).

Een staat die uitlevert of uitzet kan, hoewel hij zich zelf niet schuldig maakt aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, alsnog verantwoordelijk zijn voor een schending van art. 3 EVRM en dit wegens de (politieke) situatie in het land waarheen uitgewezen of waaraan uitgeleverd wordt (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, *Handboek EVRM*, Antwerpen, Intersentia, 2004, 197). Men spreekt ter zake over de "extra-territoriale werking" of de "externe universaliteit" of nog de "reflexwerking" van art. 3 EVRM.

De Commissie neemt sinds geruime tijd aan dat de uitlevering of uitzending een schending van art. 3 EVRM kan opleveren indien er ernstige en gerechtvaardigde redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling in het land waarheen hij wordt uitgezet of waaraan hij wordt uitgeleverd, aan foltering of mensonterende behandeling zal worden blootgesteld. Deze vaste Commissierechtspraak werd door het Hof bevestigd in het arrest *Soering v. United Kingdom* (1989) (mbt uitlevering) en in het arrest *Cruz Varas and Others v. Sweden* (1991) (mbt uitzetting) (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, *Handboek EVRM*, Antwerpen, Intersentia, 2004, 197).

Verzoekster wijst er op dat asielzoekers in Polen niet kunnen rekenen op materiële en procedurele bescherming die beantwoordt aan art. 3 EVRM, en verwijst hiervoor naar de volgende publicaties van internationale mensenrechtenorganisaties:

« Contexte

Les élections législatives d'octobre ont été remportées par le parti au pouvoir, la Plateforme civique. Parmi les nouveaux élus figuraient deux militants des droits des lesbiennes, des gays, des personnes bisexuelles et des transgenres, une spécialiste et militante des droits sexuels et reproductifs et deux personnes d'origine africaine. Pour la première fois en Pologne, des femmes ont été élues à la présidence et à la vice-présidence de la Diète.

Lutte contre le terrorisme et sécurité

Le parquet a décidé en juillet de prolonger de six mois l'information judiciaire ouverte sur l'implication présumée de la Pologne dans les programmes de « restitutions » et de détentions secrètes de la CIA. Selon des informations diffusées en septembre sur RMF FM, le chef de l'État aurait rejeté une requête du même parquet, qui souhaitait que l'ancien président Aleksander Kwasniewski soit délié de son obligation de ne pas révéler d'informations constituant des secrets d'État et autorisé à témoigner. Aucune autre indication ni conclusion concernant cette enquête n'avait été communiquée à la fin de l'année.

L'Assemblée parlementaire du Conseil de l'Europe a adopté en octobre une résolution encourageant le parquet polonais à « persévérer dans la recherche de la vérité en ce qui concerne les allégations de détentions secrètes par la CIA ». Elle regrettait également dans ce texte que le Parlement polonais « se soit contenté d'enquêtes dont le but principal semble avoir été de défendre la position officielle des autorités nationales ».

Discrimination

Le gouvernement n'a pas dégagé de moyens suffisants pour permettre au Bureau de la médiatrice de remplir la nouvelle mission de garant de l'égalité qui lui a été confiée. La nouvelle législation contre la discrimination adoptée en décembre 2010 charge en effet la médiatrice d'aider les victimes de discriminations à porter plainte, de réaliser des recherches indépendantes sur la question de l'égalité de traitement et d'émettre des recommandations sur cette question. Le gouvernement estimait que ces nouvelles compétences ne nécessitaient aucune rallonge budgétaire. La médiatrice a cependant déclaré en mai que ses services ne comportaient pas d'unité spécialisée dans la lutte contre la discrimination, faute de financement suffisant, et qu'il était illégal d'élargir les compétences d'un organisme public sans lui donner les moyens de s'acquitter de sa tâche.

Racisme

Dans un courrier adressé au procureur général en octobre, la médiatrice s'est dite préoccupée par la multiplication des agressions racistes ou xénophobes, demandant que les mesures nécessaires soient prises pour enrayer ce type de criminalité.

Liberté d'expression

La Pologne s'est de nouveau vu reprocher sa loi réprimant la diffamation, qui a été jugée susceptible de porter atteinte à la liberté d'expression.

- Dans un arrêt rendu en juillet dans l'affaire *Wizerkaniuk c. Pologne*, la Cour européenne des droits de l'homme a estimé que la Pologne avait violé le droit du requérant à la liberté d'expression. Le journaliste Jerzy Wizerkaniuk avait saisi la Cour pour contester la décision rendue par la justice polonaise, qui l'avait condamné à verser une amende pour avoir publié des extraits d'une interview d'un député sans son consentement. La Cour a considéré que les dispositions de la Loi sur la presse de 1984, qui autorise les sanctions pénales contre les journalistes, ne reflétaient pas de manière satisfaisante le sens de la liberté d'expression dans une société démocratique. Elle a conclu que la sanction pénale était disproportionnée au regard des circonstances, étant donné qu'il existait des voies de recours civiles permettant aux personnes de défendre leur réputation.

Justice

- La Cour européenne des droits de l'homme a estimé en mai, dans le cadre de l'affaire *Bogusław Krawczak c. Pologne*, que la Pologne avait violé le droit du requérant d'être jugé dans un délai raisonnable. Bogusław Krawczak avait passé près de quatre ans en détention provisoire. La Cour a également considéré que les restrictions des contacts physiques avec ses proches, lors des visites, constituaient une atteinte à son droit au respect de la vie privée et familiale.

Conditions carcérales

En juillet, le Comité européen pour la prévention de la torture [Conseil de l'Europe] s'est dit inquiet des conditions de détention. Au nombre de ses préoccupations figuraient la surpopulation qui régnait dans les prisons, le manque de soins adaptés, les mauvais traitements infligés par des policiers et l'absence de dispositif d'aide juridique véritablement opérationnel. Le Comité a engagé les autorités polonaises à revoir la réglementation sur l'espace attribué à chaque détenu, en veillant à ce que chacun dispose d'au moins 4 mètres carrés dans les cellules collectives. Le ministère de la Justice a déclaré en septembre que le niveau de la population carcérale était tel qu'il était impossible de garantir à chaque détenu l'espace préconisé par le Comité. Selon la Fondation Helsinki pour les droits de l'homme, les tribunaux auraient reçu 4 370 demandes d'indemnisation ou plaintes pour coups et blessures de la part de personnes ayant été incarcérées dans des cellules surpeuplées.

Droits sexuels et reproductifs

Le Parlement a rejeté en septembre un projet portant modification de la Loi de 1993 relative à la planification familiale, qui prévoyait d'interdire l'avortement en toutes circonstances. L'interruption de grossesse restait donc légale dans trois cas bien précis : lorsque la grossesse mettait en danger la vie ou la santé de la future mère ; lorsque des examens médicaux, notamment prénatals, faisaient apparaître un risque élevé que l'enfant à naître présente des lésions graves et irréversibles ou souffre d'une maladie mortelle incurable ; et lorsqu'il existait une forte présomption que la grossesse soit le fruit d'un acte criminel.

- La Cour européenne des droits de l'homme a estimé que la Pologne avait violé le droit de ne pas être soumis à la torture ou à une autre forme de traitement inhumain, ainsi que le droit au respect de la vie privée et familiale de R. R., une jeune femme enceinte qui s'est vu refuser l'accès en temps utile à des tests génétiques. Elle a notamment considéré que, en conséquence du refus initial opposé par les professionnels de la santé et de leur procrastination, R. R. avait dû endurer des semaines d'incertitude pénible quant à la santé du fœtus, à son propre avenir et à celui de sa famille - un traitement qui constituait selon la Cour une forme d'humiliation. L'enfant était finalement né, atteint du syndrome de Turner, et le mari de R. R. l'avait quittée. La Cour a souligné que, dans la mesure où la législation polonaise autorisait l'avortement en cas de malformation fœtale, il incombait à l'État de garantir aux femmes enceintes l'accès à des informations complètes et fiables sur la santé du fœtus.

- La requête d'une adolescente victime d'un viol, qui s'était trouvée confrontée à des retards et à des manœuvres de harcèlement lorsqu'elle avait demandé à bénéficier d'une interruption de grossesse, a été déclarée recevable par la Cour européenne des droits de l'homme en septembre.

Réfugiés et demandeurs d'asile

En juillet, la Fondation Helsinki pour les droits de l'homme, l'Association pour une intervention juridique et le Centre d'aide juridique Halina Nie c se sont dits préoccupés par la pratique consistant à placer des enfants en détention en compagnie d'adultes de leur famille arrêtés uniquement pour des raisons liées à leur statut migratoire. »

BRON: AMNESTY INTERNATIONAL - POLAND - ANNUAL REPORT 2012

<http://www.amnesty.org/fr/region/poland/report-2012>

Uit de voorgaande objectieve vaststellingen vloeit voort dat de autoriteiten van het Polen niet bij machte zijn de asielaanvraag van Verzoekster te behandelen overeenkomstig de minimale internationale standaarden zoals opgelegd door art. 3 EVRM, en dat Verzoekster gegronde redenen heeft om zich te verzetten tegen haar terugleiding naar het Polen voor de behandeling van haar asielaanvraag aldaar. Het middel is gegrond.”

2.2. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.3. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

2.4. De Raad merkt op dat verzoeksters betoog ter ondersteuning van haar middel gekenmerkt wordt door voornamelijk theoretische overwegingen inzake artikel 3 EVRM. Er wordt in de bestreden beslissing op een uitgebreide wijze gemotiveerd waarom de overdracht van verzoekster naar Polen dat zijn verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag aanvaard heeft, geen schending vormt van artikel 3 EVRM, waarbij onder meer de verdragen en Europese instrumenten aangestipt worden waarbij Polen aangesloten is en ingegaan wordt op verzoeksters verklaringen met betrekking tot de aan haar tijdens haar Dublininterview gestelde vraag of er specifieke redenen zijn waarom ze besloot asiel aan te vragen in België en of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die zich verzetten tegen een overdracht aan de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat. Verzoekster gaat totaal niet in op de bedoelde motivering in de bestreden beslissing. Zij brengt in het bijzonder niets in tegen de bestreden beslissing waar deze stelt: *“De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat haar zus in België verblijft.”* en *“Betreffende haar verklaring dat de Poolse politiediensten nauw samenwerken met de Russische en Tsjetsjenen door de Poolse politie worden uitgeleverd aan de Russische politiediensten moet worden opgemerkt dat de betrokkene haar verklaringen niet verder duidt, suggereert dat Russische staatsburgers van Tsjetsjeense afkomst zomaar zouden worden uitgeleverd aan de Russische politiediensten, maar geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van haar algemene verklaring te beoordelen.”*

2.5. Waar verzoekster ten slotte nog opwerpt *“dat asielzoekers in Polen niet kunnen rekenen op materiële en procedurele bescherming die beantwoordt aan art. 3 EVRM”* en hiervoor verwijst *“naar de volgende publicaties van internationale mensenrechtenorganisaties”*, en in feite verwijst naar een rapport van Amnesty International van 2012 over Polen, dient de Raad op te merken dat in het uittreksel dat verzoekster citeert in haar verzoekschrift niet kan gelezen noch afgeleid worden *“dat asielzoekers in Polen niet kunnen rekenen op materiële en procedurele bescherming die beantwoordt aan art. 3 EVRM”*. In het geciteerde uittreksel wordt een overzicht gegeven van diverse topics, zoals abortus, de medewerking van Polen aan geheime detenties door de CIA, de overbevolking in gevangenissen,... doch geen enkele topic betreft de *“materiële en procedurele bescherming”* van asielzoekers. De enige topic die over vluchtelingen en asielzoekers handelt, is de beknopt aangeklaagde praktijk die erin zou bestaan om kinderen samen met volwassen familieleden van hun vrijheid te beroven omwille van hun migratiestatuuat (*“statut migratoire”*). Verzoekster toont echter niet aan dat zij op grond van haar

hoedanigheid van Dublin-asielzoekster in afwachting van haar behandeling van haar asielaanvraag in Polen of na de afhandeling ervan automatisch van haar vrijheid zal worden beroofd en dat haar kinderen dan eveneens zullen worden vastgehouden. Een verwijzing naar een rapport waarin beknopt verwezen wordt naar de vasthouding van kinderen met volwassen omwille van hun migratiestatoot ("*statut migratoire*") als aandachtspunt, dat verzoekster bovendien zelf in haar verzoekschrift dat ze enkel in eigen naam heeft ingediend, niet als concreet aandachtspunt weerhoudt, is in casu te algemeen om gewag te kunnen maken van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van verzoekster.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA